

A KÖZÉPISKOLÁSOK XXV. MŰVÉSZETI VETÉLKEDŐJÉNEK TÁMOGATÓI

SZERVEZETEK, INTÉZMÉNYEK:

Szirmai Károly Művelődési Egyesület, Temerin;
Népkör ME, Szabadka;
Művelődési alap, Becse;
Képes Ifjúság, Újvidék;
Kazinczy Ferenc gimnáziumi önképzőkör, Becse;
Petőfi Sándor Magyar Kultúrkör, Becse;
Agronova Földműves-szövetkezet, Becse;
Napló, Szabadelvű Hetilap, Szabadka;
Hungarológiai Intézet, Újvidék;
Mezőgazdasági és Ipari Kombinát, Becse;
Agroselo Földműves-szövetkezet, Péterréve;
Puffy – Zódi Lajos, Becse;
Rubicon Könyvkiadó, Temerin;
Helikon Könyvesbolt, Becse;
Múzeum és Képtár, Becse;
Vajdasági Magyar Nyelvművelő Egyesület, Újvidék;
Újvidéki Színház;
Tanyaszínház;
TAKT, Temerin;
Családi Kör, Újvidék;
7 NAP, Szabadka;
Magyar Szó, Újvidék;
Vándorcserda – Slajf Lajos, Becse;
Zserbó Cukrászda – Praksz Éva, Becse;
Proleter Nyomda, Becse;
JP Komunalac, Becse;
Gerontológiai Központ, Becse;
Forum Könyvkiadó, Újvidék;
Üzenet, Szabadka;
Hid, Újvidék;
VMDK Becsei Szervezete;

Birografia, Szabadka;
Kazinczy-díj Alapítvány, Budapest;
Kazinczy-verseny, Győr;
Országos Széchényi Könyvtár, Budapest;
Polgármesteri Hivatal, Szeged;
Délvilág, Szeged;
Szegedi Nemzeti Színház;
Magyar Hírlap, Budapest.

MAGÁNSZEMÉLYEK:

Andruskó Károly, Zenta;
Andruskó Adorján, Becse;
Z. Szabó László, Győr;
Skrabány Viktor, Becse;
Páll Sándor, Becse;
Huszágh Endre, Becse;
Kőszegi Sándor, Becse;
Kovács Vilmos, Péterréve;
Fehér Árpád, Becse;
Dimitrijević Stevan – Bene Mihály, Szabadka;
Nagy Péter, Becse;
Györe Ferenc, Becse;
Gulyás Rudi, Becse;
Slajf Sándor, Becse;
Onyecki József, Ada;
Szabolcski István, Becse;
Fehér Endre, Becse;
Kaszap Rózsa, Becse;
Farkas István, Becse.

Skrabány Viktor becsei festőművész (jobbról a második) évek óta támogatja festményeivel, rajzaival a vetélkedő díjalapját

A különszám szerkesztője: Tari István
A különszám grafikai szerkesztője: Huber Károly
Alapító: a Vajdasági Szocialista Ifjúsági Szövetség
Tartományi Választmánya

Kiadja a Forum LKNYM

Vezérigazgató:

Bozóki Antal

Készül a Forum nyomdájában

Fő- és felelős szerkesztő: Zoran Šećerov

Műszaki szerkesztő:

Krábesz Gréta

A szerkesztőség tagjai: Csipak Angéla, Dudás Szabolcs, Kis Endre, Szabó Angéla, Tari István, Tóth Klára, Ács Zita (titkárnő). Állandó külmunkatársak – rovatszerkesztők: Radics Melinda (Jelenlét) és Huber Károly (Hangvelő és Alagút)

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Újvidék, Vojvode Mišić u. 1/III.

Telefon: (021) 611-300, 56-693

A képes Ifjúság megjelenik minden szerdán

Ára: 10 dinár

Előfizetési díj egy évre 342, fél évre 171 dinár,

külföldön a kétszerese

Folyószámlaszám: 65700-601-14861

Forum – Terjesztés, Társadalmi Vállalat

Magyarországon terjeszti a Magyar Posta

Előfizethető a Posta Központi Hírlap Irodánál

(Budapest VII., Löwölde tér 7.), valamint bármely

postahivatalnál, közvetlenül vagy átutalással a

PKH 15000-96162 pénzforgalmi számlára

A különdíjasok névsora

Lábadi Zsombor (Magyar Szó)
Dorgovics Egon (Magyar Szó)
Bártol István (Magyar Szó)
Herbut Ildikó (7 NAP)
Fábián Katica (Családi Kör)
Biacsi Dávid (Új Symposion)
Kőszegi Árpád (Új Symposion)
Varga Tímea (Helikon Könyvesbolt)
Beke Robert (Helikon Könyvesbolt)
Koncz Gyula (Kazinczy Alapítvány)
Raffay Endre (Kazinczy Alapítvány, VMNYE)
Ónody Boglárka (Kazinczy Alapítvány)
Szabó Anikó (Kazinczy Alapítvány)
Fábián Katica (Kazinczy Alapítvány)
Klémm Éva és Mavrák Tünde (Napló)
Dömötör Krisztina (Híd)
Hódi Éva (Fórum Könyvkiadó)
Csányi Erika (VMNYE)
Raffay Endre (VMNYE)
Almási Roland (Másik)
Kubát Gábor (Másik)
Csüllög Szilvia (Üzenet)
Becsei Mónika (Magyar Hírlap)
Kovács Csongor (Délvilág)
Kazinczy önképzőkör (Polgármesteri Hivatal, Szeged)
A szabadkai Lazar Nešić Középiskola színjátszó csoportja (Szegedi Nemzeti Színház)
Apró Andrea (Újvidéki Rádió)
Horvát Éva (Újvidéki Rádió)
Takács Magdolna (Újvidéki Rádió)
Györffy Zoltán (Újvidéki Rádió)
Szálás Tímea (Polgármesteri Hivatal, Szeged)
Fekete Kornélia (Polgármesteri Hivatal, Szeged)
Kopogós együttes (Hungarológiai Intézet)
Körmöczi Petronella (Skrabány Viktor magándíja)
Káló Béla (Skrabány Viktor magándíja, Szép Magyar Beszéd, Győr)
Varga Izabella (Skrabány Viktor magándíja, Győri Anyanyelvi Tábor)
Tomasity Korina (Szép Magyar Beszéd, Győr, Slajf Sándor magándíja)
Bozóki Judit (VMNYE, Újvidék)
Jáger Attila (Kazinczy Alapítvány)
Cérna Ágnes (Slajf Sándor magándíja)
Swartz Éva (Kazinczy Alapítvány)
Lajkó Félix (Rubicon)

Lajkó Félix, a népzenei verseny győztes hegedűse átveszi a temerini Rubicon Könyvkiadó különdíját, Lengyel László festményét.

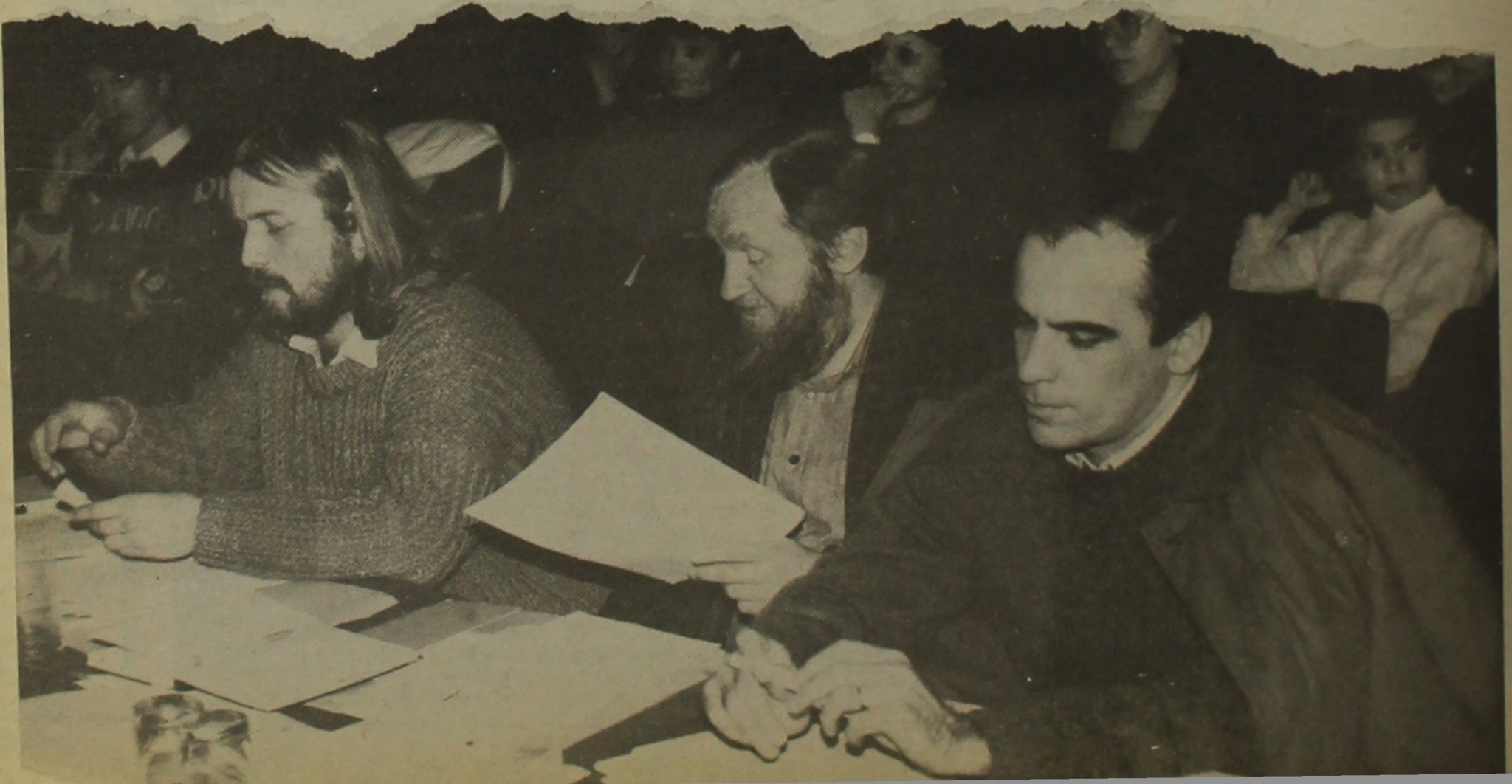
Utánzás helyett neogenezis

A döntő eredményhirdetésekor is elmondtam, hogy a próza műfajokban születtek a legértékesebb munkák. A kritikán belüli tanulmányba és esszébe hajló írásokat is hallhattunk. Ezúttal nemcsak könyvekről szóltak a bírálatok, hanem színelőadásról és rocklemezről is. A novella kategóriájában egyetlen hagyományos novellát sem hallottunk. Folyamatos (és dicséretes) történetmondásra csupán **Dömötör Krisztina** vállalkozott. A többiekre inkább az expresszív, intellektuális próza volt jellemző. **Mirnice L. Zsuzsa**, **Vivod Mária** és **Fábián Katica** egy konkrét szituációból kiindulva, egyfajta belső látás segítségével fogalmazta meg mondanivalóját, amely alkalmat nyújtott áttételek és metaforikus elemek alkalmazására. Mellettük **Biacsi Dávid** szerkezetileg is érzékeltette gondolatmenetének sajátos tagolását. Róluk még bizonyára hallani fogunk. Utánzás helyett a próza új lehetőségeit kutatják. A versmezőnyben figyelmet érdemelnek **Kubát Gábor** tömör négysorosai és **Györffy Zoltán** asszociatív lírája. Munkáinkban egy „neoszféra” megteremtésére törekednek.

Feltétlenül pozitívumként kell értékelni a riportok széles skáláját: szociografikus érdeklődésű írásokat hallottunk, melyek a Dravasögtől Csókáig íveltek, továbbá olyan témák nyertek aktualitást, mint a kábítószer-fogyasztás, a sakk, a vallás, az építészet vagy az ökológia.

Nem utolsósorban kell megdicséernünk a szervezést. A támogatásban sem volt hiány, hiszen az irodalmi vetélkedő legjobbjai a 15 fődíj mellett (megérdemelten) további 22 különdíjat vihettek haza.

KONTRA Ferenc

KÖZÉPISKOLÁS MŰVÉSZPALÁNTÁK VALLOMÁSAI

Vasárnap, az idei, jubiláris KMV utolsó napján, az ünnepélyes díjkiosztás előtt azokkal a diákokkal beszélgettünk, akik a legeredményesebb résztvevőknek bizonyultak: Dobó Margit, Teodora Balažević, Cérna Ágnes, Szakács Tibor és Tilinger Gabriella összegzi a KMV-n szerzett benyomásait.

DOBÓ MARGIT, az első díjas műfordítás szerzője a szabadkai Lazar Nešić Középiskola textilipari szakának negyedik tanulója:

– Első ízben vettem részt ezen a vetélkedőn, amelyre a tanárnőm hívta fel a figyelmemet, és mivel szeretem az idegen nyelveket és az irodalmat is, úgy gondoltam, szerencsét próbálok a műfordítói kategóriában. Hát, sikerült. Egy novellát ültettem át német nyelvből magyarra. A szüleim németországi vendégmunkások voltak, így aztán ezt a nyelvet elsősorban nem az iskolában sajátítottam el. Egyébként nagyon fontosnak tartom, hogy az ember több nyelvet is tanuljon, hiszen kis nemzet lévén, anyanyelvünkön aligha érvényesülhetnénk a nagyvilágban. De a szabály, miszerint minden ember annyit ér, ahány nyelvet beszél, általánosan érvényes, így vonatkozik a németekre is. Amivel ők tökéletesen tisztában vannak, és attól függetlenül, hogy anyanyelvük igen elterjedt kommunikációs forma, gyermekeik az iskolában egyszerre több idegen nyelvet is tanulnak. Sajnos azt tapasztaltam, hogy lényegesen jobb feltételek mellett, mint mi, idehaza. Iskoláink ugyanis nincsenek felszerelve a nyelvtanítás korszerű eszközeivel. Az a heti két óra, amelyet az órarend idegen nyelvek elsajátítására szán, túl kevés, ráadásul a pedagógusok által alkalmazott munkamódszerek sem teszik lehetővé a beszélgetéseket, a nyelvtudás aktivizálását. Mivel a vetélkedőn eddig nem szerepeltem, és ezúttal is csupán az utolsó napon látogattam el Becsére, a szervezést illetően nem lenne észrevételem, sem javaslatom. Ami pedig az én terveimet illeti: az idén befejezem a középiskolát, őszre pedig egyetemre szeretnék iratkozni. Ennyi biztos, csak azt nem döntöttem még el, hogy továbbra is kitarok-e a textilés pályára mellett, vagy pedig az idegen nyelvekre esik a választásom.

TEODORA BALAZEVIC környezetnyelvi szövegmondásban bizonyult a vetélkedő legjobbjának. A szabadkai Svetozar Marković Középiskola tanulója, a fizika szak második osztályába jár:

– Ha akarnám, akkor sem tagadhatnám le, hogy édesanyám magyar mert amint megszólalok, azonnal kiderül, hogy a szó szoros értelmében véve magyar az anyanyelvem. Másrészt viszont szerb tannyelvű osztályokba jártam, magyarul csak odahaza beszéltem. Ettől függetlenül tisztában vagyok vele, hogy ezen a vetélkedőn mennyivel előnyösebb helyzetből startoltam, mint azok a fiatalok, akik kizárólag az iskolában, a környezetnyelvi órákon igyekeznek elsajátítani a magyar nyelvet. Ezért csak támogatni tudom azt az elképzelést, hogy a jövőben két külön mezőnyt állítsanak össze a környezetnyelvi szövegmondás kategóriáján belül. Nem szívesen beszélnek most arról, hogy egy szerb nyelvű osztályban hogyan néz ki a környezetnyelvi, azaz a magyaróra. Minden azon múlik, hogy a diákok miként állnak hozzá – és hát sokfélék vagyunk. Mindenesetre azok a tanulók, akik tisztában vannak a környezetnyelvi elsajátításának szükségességével, azoknak megadatik a lehetőség, hogy szert is tegyenek erre a tudásra. A pedagógusok munkáját viszont nagyban megnehezíti az a körülmény, hogy osztályzataik nem befolyásolják a diákok általános tanulmányi előmenetelét, így azután a diákok egy része nem veszi komolyan a munkájukat. Nekem viszont a vetélkedő szervezői által elvégzett munkával kapcsolatban lenne mondanivalóm. Ugyanis abba a sajnálatos helyzetbe kerültem, hogy szombaton éjjel nem alhattam Becsén, hanem vendéglátó, illetve szoba híján autóbuszra kellett ülnöm, és hazautaznom Szabadkára, holott biztos voltam benne, hogy egy kis utánajárással a számomra is lehetett volna szállást találni. Remélem, hogy jövőre ebben a tekintetben is több szerencsém lesz a KMV-n.

CÉRNA ÁGNES a szabadkai egészségügyi középiskola második tanulója. Tanárnője ösztönzésére az idén első ízben próbálkozott meg a prózamondással, és a zsűri neki ítélte oda az első díjat ebben a kategóriában:

– A vetélkedőről nagyon jó benyomások birtokában távozom. Nagyon sok jó verset, novellát hallottam, és a bírálóbizottság véleményével is egyetérték. A vetélkedő jó alkalom volt arra is, hogy a résztvevők alaposan megtárgyalják egymás között az őket érintő létkérdéseket. Ennek alapján olyan érzésem támadt, hogy a mai középiskolások művészi, önmegvalósítási törekvéseit egyfajta burok veszi körül. A fiatalok keresik a kiutat. A KMV ebben nagyon sokat segíthet nekik, bár a probléma sokkal mélyebben gyökerezik. Az orvoslást pedig az iskolában kellene kezdeni, mert nincsen az rendjén, hogy magyarórán nem tanulunk verset mondani, nem íratnak velünk egy fogalmazást... Az ötöshöz egyszerűen passzív tudást kérnek tőlünk számon, noha az szerintem kevés. Ilyen körülmények között a szerényebb, bátortalanabb fiatalok, ha érznek is magukban „valamit”, hathatós támogatás, biztatás híján lemondhatnak törekvéseikről, elkallódhatnak.

SZAKÁCS TIBOR a szabadkai Lazar Nešić Középiskola diákja abban a kategóriában indult, amely hagyományosan a KMV legnépszerűtlenebbjének számít: humoreszket írt, amelyet a zsűri harmadik díjjal jutalmazott:

– Választásom oka rendkívül egyszerű: általános iskolás korom óta foglalkozom írással, de valahogy mindig a humor műfaját éreztem a hozzám legközelebb állónak. A vajdasági magyar humoristákat ugyan kevésbé ismerem, a magyarországiakat viszont annál inkább kedvelem. Első számú kedvencem, példaképem Nagybandó András, akire főleg stílusa miatt tekintek fel. A humorérzékem roppant fontos emberi tulajdonságnak tartom. Nem hiába számít nagyon lesújtó véleménynek, ha valakire azt mondjuk: ennek az alaknak nincs egy cseppnyi humorérzéke sem! Nélküle pedig az ember nem tud kellő távolságot tartani, és az a veszély fenyegeti, hogy a hétköznapi problémái óriásivá nőnek a szemében, és eluralkodnak felette.

TILLINGER GABRIELLA zentai középiskolás, második éve jár az informatikai szakra:

– Nem vagyok tagja iskolánk önképzőköreinek, tanárnőnk azonban még szeptemberben, majd pedig a második félév kezdetén is emlékeztetett bennünket arra, hogy az idén is lesz, KMV, tehát idejében kezdjük meg a felkészülést. Az idén is prózamondással próbálkoztam, ugyanis amatőr színész vagyok, már általános iskolás korom óta vonzanak azok a bizonyos életet jelentő deszkák, a közönség előtt való szereplés. Noha most veszek részt másodszor a KMV-n, mégis úgy tartom, nincs meg hozzá a kellő alapom, hogy bíráljam vagy dicsérjem a szervezők munkáját. Első ízben maradtam a döntő három napján át Becsén, és az a benyomásom, hogy a vetélkedő házigazdáinak és a résztvevőknek mások az elképzelései, az elvárásai. Mi, fiatalok szeretnénk minél több időt együtt tölteni, hogy ismerkedhessünk és elbeszélgethessünk egymással. A szervezők viszont erre a célra nem biztosítottak egy termet: ők úgy tartják, hogy a táncház és az irodalmi est megfelelő alkalom volt arra, hogy a résztvevő középiskolások társasági életet éljenek. De hát hogyan lehet beszélgetni egy táncházban, vagy egy irodalmi esten? Az sem nevezhető ideális megoldásnak, hogy ennyire kötve vagyunk a bennünket vendégül látó családok fiatal tagjaihoz. Röviden: kapuzárásra nekünk is meg kell jelennünk. Így aztán nem csoda, ha a Becsére érkező versenyzők házibulikat hoznak össze. Annál meglepőbb viszont, hogy a döntőt követő kerekasztal-beszélgetésen ez a felnőtteknek annyi gondot okozott. Szerintem teljesen természetes, hogy szabadulni igyekezzünk a szigorúbban megszabott keretek közül, és a minél kevesebb kötöttséget keressük.

A KMV FÉNY-ÁRNY OLDALA

Bori Imre:

– A vetélkedő indulásakor, az első években a bírálóbizottság elnöke voltam. Fejlődésről nem lehet beszélni. Minden két-három évben újra születik ez a vetélkedő. Új diákok jönnek, csak a kísérő tanárok állandóak. Örömmel láttam, hogy az íráskészségük az most is megvan. Ebben az évben talán nem a versek, hanem az elbeszélések voltak kiemelkedők és a humoreszkek. Egyik évben jobb költők jelentkeznek, a másik évben pedig jobb prózáírók. Nem lehet mindig jobb és jobb, csak más és más. Ami a vetélkedő versenyjellegét illeti, ennyi kell, ami jó, azon nem kell változtatni. Ha 25 évig jó volt, akkor a következő huszonötben is illene, hogy jó legyen. Ezek nem olimpiai bajnokságok. Enyhén versenyezni, végighallgatni, megtapsolni egymást, egy kicsit irigykedni és ez elég.

Bordás Győző:

– Az elmúlt huszonöt évben több-kevesebb rendszerességgel követtem figyelemmel a KMV-t. Színvonalban az idejéig sem maradt le az előzőektől. Sőt a novella és a kritika műfajában előrelépés tapasztalható. Talán az is fontos, hogy most már nemcsak könyvekről hallunk kritikát, hanem színikritikát, zenei bírálatot is. Ami arról tanúskodik, hogy mindenre kiterjed a

középiskolások figyelme. Ennek a vetélkedőnek a profilja kialakult, nem túl sokat kellene változtatni rajta.

– **Készülőben van egy könyv a KMV-ről.**

– Huszonöt év után ez a vetélkedő megérdemelné, hogy egy almanach, egy évkönyv formájában elmondjuk mindazt, ami eddig történt. A jövő évi vetélkedőre már készen lesz.

Hamal Abdel Latif:

– A színvonal stagnál már egy pár éve, laposodik a dolog. Mindenki csak siránkozik. Attól tartok, ha ez nem lett volna évforduló, akkor a szervezők listájára sem sorakoztak volna fel sokan. Kissé színház ez a dolog. Ami a szervezést illeti, az újvidéki körzeti versenyt láttam, és ha nincs néhány lelkes ember, akkor nem történt volna az égvilágon semmi.

– **Mit kellene másként csinálni?**

– Elsősorban előbb kezdeni a szervezést, másodsorban a tanárok dolgozatot íratnak a gyerekekkel, akkor abból kiválasztanak egyet-kettőt. Múvi a dolog. Az energia, a tennivágyás megvan, de ezt valahogy irányítani kell. Minden lehetőséget megadni, és itt nem anyagiakról van szó, az minimális.

Varnyú Ilona:

– A 25. vetélkedő szervezőbizottságának az elnöke voltam. Körlevelet intéztünk

munkaszervezetekhez, intézményekhez, iparosokhoz és magánszemélyekhez is. Vajdaság szinte minden városába és külföldre is. Így sikeredett aztán a sok könyvcsomag. Támogatást kaptunk a művelődési egyesületektől, a különböző kiadóktól, a budapesti Széchényi Könyvtártól, az Országos Művelődési-Oktatásügyi Minisztériumtól. Végre tudnak rólunk határainkon túl is. Kezd ez a vetélkedő felnőtté válni, igaz 25 éves, valamivel korábban kellett volna nagykorúsítani. Még mindig nem intézményesített, létre kellene hozni a vetélkedő alapítványát, amelyet az idén már megalapoztunk. Nagyon örültünk, hogy itt voltak Baranyából a középiskolások lelkes tanárukkal, Kasza Árpáddal. Bori tanár úr is eljött és itt volt Becse szülőtte, Pap József költő is. Szomorú viszont, hogy az idén a körzetek leszűkültek, Kanizsa körzetéből egy versenyző sem jött, Dél-Bánátról visszajelzést sem kaptunk és a meghívásra Muravidékről sem jelentkeztek.

Vass Borsódi Borbála:

– A becsei vetélkedő elődöntőjének szervezője vagyok már évek óta. Az otthoni szervezés az idén is idejében megindult, sok munkával járt. A másodikosokat és a természettudományi tagozat harmadik osztályát kell kiemelni: igazán kivették részüket a munkából. Szinte minden műfajban kipróbálták tudásukat. Színházat csináltak. Temerinben is jártak citerásaink, valamint fúvós hangszereken is játszottak, szép eredménnyel. Az otthoni elődöntő bírálóbizottsága igen szigorú volt. Véleményem szerint minden helyet ki kell használni, és akit csak lehet, továbbküldeni. A riporttal kapcsolatban is voltak viták. Örülök, hogy kiálltam mellette mint szervező tanár.

– **Sikerült mindent megvalósítani?**

– Igen. Talán először a hosszú évek során. És a legfőbb, az anyagiak is valahogy összeálltak. Eredményes volt az idei vetélkedő. Jó volna ezt a színvonalat tartani a diákok érdekében és mindannyiunk létezéséért.

Káló Béla (Szabadka, Fémipari-Villamossági Szakközépiskola). A szavalás kategóriájában I. díjat kapott.

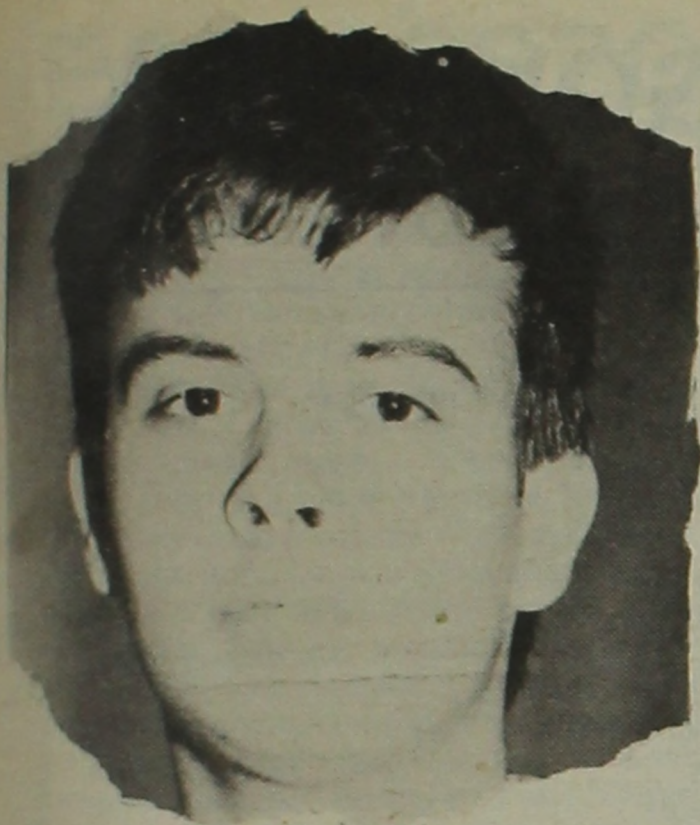
– Három évvel ezelőtt léptem fel a színművészeti vetélkedőn prózával. Akkor első lettem. Azóta aktívan dolgozom, a színművészeti vetélkedőn is részt vettem. Az idén nyertünk a Gömblakók című előadással. Itt pedig Nagy László Medvezsoltárjával léptem föl.

– **Sok mindennel foglalkozol, versmondással, színészkedéssel. Lesz folytatás?**

– Igen. Valamikor öt évvel ezelőtt föltettek a színpadra, és szöveget kellett mondanom. Az volt a legelső mondatom, és azóta állandóan dolgozom. Szeretettel és szívvel csinálom.

– **Milyen a légkör az idei KMV-n?**

– Nagyon jó, főleg amióta új rendezvényeket csinálnak. Gondolok itt a rock-koncertre, az irodalmi estre és a táncszóra.

Pastyk Endre (Újvidék, Svetozar Marković Gimnázium) humoreszkjéért I. díjat kapott:

– Másodszor vagyok a KMV-n, szűkébb írásokat hallhattunk, mint tavaly, nagyon tetszett a második díjas írás. Én neki ítéltem volna oda az első helyet. Ebben a kategóriában mi ketten voltunk azok, akik megütöttük a színvonalat. Nem akarok senkit se megsérteni, de a többiek igazán csak alul maradtak. Nem voltak attraktívák. Próbálkoztam már humoreszkkal, ezután is fogok majd írni, de nem ezzel akarok foglalkozni. Történelem szakra iratkozok.

– **Min változtatnál a jövőben?**

– Megszüntetném ezt a hosszú felolvasást, a végighallgatása már az unalom határát súrolja. A zsűritől pedig részletesebb elemzést is kaphatnánk. A díjkiosztást sem kellene másnapra halasztani, ideahatnák a verseny napján is.

Szatmári Sándoré a III. díj a vers műfajában.

– A topolyai Testvériség-egység Gimnáziumból jöttem.

Régóta foglalkozom versírással. Nem komolyan, csak úgy hobbiból. Magam

sem tudom. Elkezdtem, most meg már jönnek maguktól. Általában hangulati versek, a tudatalatti kivetítődése akkor, amikor nem vagyok észnél, akkor szoktam írni. A külvilág benyomásait, a lelki rezdüléseket. Weöres Sándort kedvelem.

Herbut Ildikó riportja érdemelte ki az első helyet:

– A topolyai Testvériség-egység Gimnázium tanulója vagyok, nem számítotam díjra. Nagyon örülök, arra ösztönöz, hogy tovább csináljam.

– **Előző években szerepeltél-e valamivel a KMV-n?**

– Eddig mindig novellával próbálkoztam, de nem jutottam tovább az iskolabajnokságról. Vass Borbála tanárnő segített, és köszönettel tartozom Harkai Imrének, ő volt a riportalanyom. Szeretem Topolyát, úgy érzem, szükség volt arra, hogy valaki egy ilyen riportot írjon. A szándékom az volt, hogy egy harmonikusabb városkép alakuljon ki, hogy jobb legyen a városrendezés. Egy kisváros építészeti múltjáról írtam.

– **Hogy érzed Magad?**

– Először vagyok itt Becsén mint versenyző, a társaság jó, jól érzem magam.

Jáger Attila versmondásért különdíjat kapott:

– A becsei gimnázium önképzőköreinek a tagja vagyok. Versmondással léptem föl, Kövesdi Károly Elégiáját mondtam el. Ötödik helyezést értem el, különdíjat kaptam; előző években is szerepeltem, tavaly a riportommal második lettem. Ami a vetélkedőt illeti, én meg vagyok elégedve mindennel. A szervezésről nem szeretnék beszélni, mivel én a szervezők közé tartozom. Egyesek viselkedése kissé idegesített, de ez nem okozott különösebb bonyodalmakat.

– **Titkolt hobbid?**

– Zenével is foglalkozom, a Nirvána együttesel léptem fel.

Györfly Zoltán

Általános kérdések: Honnan? Bezdánból. Melyik iskola? Petrović Gimnázium, Zombor. Hányad éves? Negyedikes. Természettudományi-matematikai szakra járok. Kémiából fogok diplomálni. Sűket témám van, az üvegyártás. Na jó. Komolyan.

– **A színművészeti vetélkedőn is ott voltál.**

– Három éve foglalkozom színművészettel, egyrészt családi hagyomány, másrészt tetszik ez a dolog. Saját színházat csinálunk, kísérleti színpadot. Szerezünk pénzt, helyiséget, mindent. Nem akarjuk abbahagyni. Jó, hogy most nyertünk egy-két díjat. Bizonyítottuk, hogy valamit érünk.

– **Mondtad, hogy nem kaptok segítséget. Már ami a szakmai dolgokat illeti.**

– Igaz. Pénzbeli segítséget kapunk, de az nem elég, ha nincs szakmai segítség. Szerencsére itt vannak a szabadkaiak, akikkel már egy éve együttműködünk. Nyáron talán csinálunk egy közös színművészeti táborot Bezdánban, közös előadásokkal.

– **A verskategória győztese vagy... stb. stb. Mit jelent neked ez a díj?**

– Sokat, mert már itt vagyok ösödök óta, aztán még soha a büdös életben nem nyertem egyetlen díjat sem. Az idén meg rögtön ötöt. Úgyhogy egy évben pótoltam azt a négyet, amíg itt voltam. Erősebbik oldalam a vers, de eddig minden irodalmi dí-

jamat prózáért kaptam. Irózatosan gyöngének tartom a prózámat. Nem szeretek beszélni a verseimről, azokat el kell olvasni. Fogja föl mindenki úgy, ahogy gondolja, mint a színművészetben. Általában ciklusokat írok. Tegnap buli volt. Nem voltak bulin? Ekkora bulit csináltunk a Tiszaparton. Nagyon jó volt.

– **Táncházban voltatok?**

– Voltunk ott is. Szeretem a táncházat.

– **Most kezd a táncház népszerű lenni, a fiatalok nem nagyon hallgatják ezt a zenét.**

– Ahhoz képest rengetegen voltunk, tele volt a táncház, mindenki jól érezte ma-

gát. Kivéve néhány megrögzött alakot.

– **Néhányan hullahangulatról beszéltek...**

– Az ideai vetélkedő hangulata jobb volt, mint a tavalyi és a tavalyelőtti. Nyolcvannyolctól esett a színvonala. Most egy picit két emelkedett. Egy picit. Ennyit. „-“

– **Mit csinálnátok másképp, min változtatnátok?**

– Más kategóriákat állítanánk föl. A tanulmány az nem kritika. Egy magyar királyról szóló tanulmányt nem tehetünk egy színikritika mellé. A szervezésen kellene javítani. Komolyabban kellene felfogni a dolgokat, lassan már iskolai vetélkedőre kezd hasonlítani a KMV.